

Sygn. akt III AUa 908/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 października 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: SSA Anna Szczepaniak-Cicha (spr.)

Sędziowie: SSA Beata Michalska

SSA Anna Rodak

Protokolant: sekretarz sądowy Małgorzata Matusiak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 11 października 2017 r. w Ł.

sprawy **K. D.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P.**

o emeryturę

na skutek apelacji K. D.

od wyroku Sądu Okręgowego w Płocku

z dnia 24 lutego 2015 r. sygn. akt VI U 1439/14

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od K. D. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział u w P. kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.**

Sygn. akt III AUa 908/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 28 sierpnia 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. odmówił K. D. prawa do emerytury w obniżonym wieku, gdyż ubezpieczony nie wykazał 15 lat zatrudnienia w warunkach szczególnych na dzień 1 stycznia 1999 r.

W odwołaniu z dnia 26 września 2014 r. K. D. wniósł o zmianę decyzji i przyznanie mu prawa do emerytury z uwagi na pracę w zawodzie piekarza oraz przez zaliczenie do spornego stażu pracy okresu zasadniczej służby wojskowej. Organ rentowy domagał się oddalenia odwołania.

Sąd Okręgowy w Płocku wyrokiem z dnia 24 lutego 2015 r. oddalił odwołanie ubezpieczonego.

Sąd Okręgowy ustalił, że K. D., w dniu 23 lipca 2014 r. złożył wniosek o emeryturę. Wykazał na dzień 1 stycznia 1999 r. okresy składkowe i nieskładkowe w wymiarze ponad 25 lat. W dniu (...) ukończył 60 lat. Nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego.

W okresie od 24 października 1973 r. do 15 października 1975 r. K. D. odbywał zasadniczą służbę wojskową.

W dniu 3 kwietnia 1991 r. wnioskodawca został zatrudniony na okres próbny do 16 kwietnia 1991 r. jako piekarz ciastowy w Gminnej Spółdzielni (...) W. z siedzibą w M.. Od dnia 17 kwietnia 1991 r. został zatrudniony na tym samym stanowisku na czas nieokreślony. W czasie zatrudnienia na tym stanowisku pracował w piekarni, zajmował się robieniem ciasta i wypiekaniem pieczywa. W dniu 2 grudnia 1993 r. strony zawarły umowę o pracę na czas określony od 1 grudnia 1993 r. do 31 stycznia 1994 r., stanowisko odwołującego określono jako piekarz ciastowy. W dniu 26 stycznia 1994 r. doręczono wnioskodawcy pismo o przedłużeniu umowy o pracę do dnia 30 kwietnia 1994 r., wpisując w angażu stanowisko „piekarz piecowy”. W dniu 30 kwietnia 1994 r. Gminna Spółdzielnia (...) W. z siedzibą w M. przedłużyła wnioskodawcy dotychczasową umowę na czas nieokreślony na stanowisku piekarza piecowego. Stosunek pracy rozwiązał się w dniu 16 czerwca 1994 r.

W okresie od 1 lipca 1994 r. do 31 sierpnia 1994 r. pracował jako piekarz w (...) piekarni (...).

Następnie w dniu 7 września 1994 r. Gminna Spółdzielnia (...) W. zawarła w z odwołującym umowę o pracę na stanowisku piekarza piecowego do dnia 31 października 1995 r. W okresie od 2 listopada 1995 r. do 31 lipca 1996 r. w K. D. świadczył pracę w P.U.H J. B.. Z kolei od 1 sierpnia 1996 r. do 2 października 1996 r. wnioskodawca pracował jako piekarz w Piekarni A. B..

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dowodów z dokumentów oraz na podstawie zeznań świadków A. J., M. L. i R. Ś.. Sąd podkreślił, że sporne w sprawie były następujące okresy, jako okresy pracy w warunkach szczególnych: w Gminnej Spółdzielni (...) w W. z siedzibą w M. od 3 kwietnia 1991 r. do 16 czerwca 1994 r. i od 1 lipca 1994 r. do 31 października 1995 r., w P.U.H J. B. od 2 listopada 1995 r. do 31 lipca 1996 r. i od 1 sierpnia 1996 r. do 2 października 1996 r. w Piekarni A. B.. Wnioskodawca twierdził, że przez wskazane okresy wykonywał prace przy produkcji i wypieku pieczywa. Praca w zakładzie była zmianowa, pracował jako piekarz piecowy i ciastowy, tj. w zależności od polecenia kierownictwa musiał ciasto zrobić, zważyć i upiec, a na innej zmianie zajmował się tylko wypiekiem pieczywa czyli był piekarzem piecowym.

Dowody z dokumentów pozwoliły na ustalenie, że odwołujący się został zatrudniony w Gminnej Spółdzielni (...) w W. z siedzibą w M. od 3 kwietnia 1991 r. na stanowisku piekarza ciastowego. Z relacji świadka A. J., zatrudnionego na stanowisku piekarza piecowego, wynika, że wnioskodawca pracował na takim samym stanowisku. Według świadka, wnioskodawca zajmował się wyłącznie wsuwaniem i wysuwaniem pieczywa z pieca. Natomiast istniało w zakładzie stanowisko piekarza ciastowego, który zarabiał ciasto, ale już nie wstawiał ciasta do pieca. Rok czy dwa lata ubezpieczony pracował przy robieniu ciasta jako ciastowy ale także przy wypieku jako piecowy. Ponadto świadek podał, że wnioskodawca czasami zastępował piekarza ciastowego, kiedy ten był na zwolnieniu lub jak były zastępstwa. Z kolei z zeznań M. L. wynika, że wnioskodawca pracował jako piecowy, tj. zajmował się wsuwaniem i wysuwaniem pieczywa z pieca. Świadek jednak nie zawsze pracował na tej samej zmianie z wnioskodawcą i nie miał wiedzy, czy skarżący wykonywał też czynności przy wyrobie ciasta, ale stwierdził, że było to możliwe w sytuacji zastępstw. Z kolei świadek R. Ś. początkowo twierdził, że odwołujący pracował na stanowisku piekarza piecowego, następnie zmienił wersję, stwierdzając, że wnioskodawca w czasie zastępstw za innych pracowników, pracował jako piekarz ciastowy. Z relacji tego świadka wynika, że odwołujący się w GS W. nie zawsze pracował przy wypieku pieczywa. Natomiast odnośnie pracy w Piekarni (...) świadek zeznał, że wnioskodawca pracował wyłącznie przy wypieku pieczywa jako piecowy.

Sąd dał wiarę świadkom co do tego, że wnioskodawca pracował w Gminnej Spółdzielni (...) w W. z siedzibą w M. na stanowisku piekarza, ale nie jest wiarygodne, że od dnia 3 kwietnia 1991 r. był piekarzem piecowym, tj. że pracował wyłącznie przy wypieku pieczywa. Istotne jest bowiem, że pracodawca zatrudnił go zgodnie z umową z dnia 3 kwietnia 1991 r. na stanowisku piekarza ciastowego. W zakładzie istniał podział stanowisk na piekarzy ciastowych i piecowych, zatem nie mógł od początku zatrudnienia stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywać zatrudnienia tylko przy wypieku pieczywa. Zgodnie z angażem z dnia 26 stycznia 1994 r. ubezpieczonemu powierzono od 1 lutego 1994 r. stanowisko piekarza piecowego, jednak zeznania świadków nie potwierdzają, że pracował wyłącznie przy wypieku pieczywa. (...) pracy w Gminnej Spółdzielni był zmianowy, były zastępstwa i odwołujący się musiał także pracować przy zarabianiu ciasta na pieczywo. Sam wnioskodawca zeznał, że na stanowisku piekarza ciastowego musiał

zrobić ciasto na chleb i upiec, zaś na stanowisku piekarza piecowego musiał tylko chleb upiec. Tak więc rozróżnienie stanowisk pracy było wyraźne i nie jest realne, aby ubezpieczony na stanowisku piekarza ciastowego zajmował się wyłącznie wypiekiem pieczywa. Zeznania świadków nie potwierdziły przy tym, że odwołujący się w GS W. pracował wyłącznie jako piecowy. Natomiast odnośnie zatrudnienia od 2 listopada 1995 r. do 31 lipca 1996 r. w P.U.H J. B. i od 1 sierpnia 1996 r. do 2 października 1996 r. w Piekarni (...) Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadka R. Ś., że wnioskodawca pracował wyłącznie przy wypieku pieczywa jako piecowy.

Mając powyższe na względzie Sąd ocenił, że odwołujący stale i w pełnym wymiarze czasu pracował przy wypieku pieczywa od dnia 2 listopada 1995 r. do dnia 31 lipca 1996 r. w P.U.H J. B. i od dnia 1 sierpnia 1996 r. do dnia 2 października 1996 r. w Piekarni B.. K. D. nie udowodnił natomiast, że świadczył pracę w warunkach szczególnych od dnia 1 lipca 1994 r. do dnia 31 sierpnia 1994 r. jako piekarz w (...) piekarni (...). Nie przedstawił żadnych dowodów na okoliczność charakteru wykonywanej pracy.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy uznał odwołanie za niezasadne. Zgodnie z art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, prawo do emerytury mężczyźnie urodzonemu po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32 ust. 4 w związku z § 4 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, tj. 60 lat, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy, tj. 1 stycznia 1999 r., osiągnął co najmniej 15. letni okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze oraz posiada okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27 pkt 2 ustawy o emeryturach i rentach, tj. 25 lat. Emerytura ta przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego, ewentualnie złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w OFE na dochody Skarbu Państwa. Ze złożonych dokumentów w sposób jednoznaczny wynika, iż odwołujący ukończył 60 lat życia i nie przystąpił do OFE.

Przeprowadzone postępowanie dowodowe dotyczyło okoliczności zatrudnienia odwołującego w Gminnej Spółdzielni (...) w W. z siedzibą w M. od 3 kwietnia 1991 r. do 16 czerwca 1994 r. i od 7 września 1994 r. do 31 października 1995 r. oraz w P.U.H J. B. od 2 listopada 1995 r. do 31 lipca 1996 r. i od 1 sierpnia 1996 r. do 2 października 1996 r. w Piekarni A. B.. Wyniki tego postępowania świadczą, że K. D. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał zatrudnienie w warunkach szczególnych, o którym mowa w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w wykazie A dziale X: „W rolnictwie i przemyśle rolno- spożywcym” pod poz. 11: „Prace przy wypieku pieczywa” jedynie w P.U.H J. B. w okresie od 2 listopada 1995 r. do 31 lipca 1996 r. oraz w Piekarni A. B. w okresie od 1 sierpnia 1996 r. do 2 października 1996 r.

Natomiast w GS (...) W. z siedzibą w M. pracował nie tylko przy wypieku pieczywa, ale także przy wyrabianiu ciasta na pieczywo.

Sąd Okręgowy zważył, że okres służby wojskowej pełnionej przez odwołującego od 24 października 1973 r. do 15 października 1975 r., tj. 1 rok, 11 miesięcy i 22 dni, podlega zaliczeniu do stażu pracy w warunkach szczególnych - na podstawie ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej. Przepis art. 108 ust. 1 tej ustawy stanowił, że czas odbywania zasadniczej lub okresowej służby wojskowej wlicza się pracownikowi do okresu zatrudnienia w zakresie wszelkich uprawnień związanych z tym zatrudnieniem, jeżeli po odbyciu tej służby podjął on zatrudnienie w tym samym zakładzie pracy, w którym był zatrudniony przed powołaniem do służby. Zgodnie z § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 listopada 1968 r. w sprawie szczególnych uprawnień żołnierzy i ich rodzin, zakład pracy, który zatrudniał żołnierza w dniu powołania do służby wojskowej, był obowiązany niezwłocznie zatrudnić go na stanowisku poprzednio zajmowanym lub równorzędnym pod względem rodzaju pracy oraz szeregowania osobistego, jeżeli w ciągu 30 dni od dnia zwolnienia z tej służby żołnierz zgłosi powrót do zakładu pracy. Stosownie do § 5 ust. 1 wskazanego rozporządzenia żołnierzowi, który podjął zatrudnienie według zasady określonych w § 2-4, wlicza się czas odbywania służby wojskowej do okresu zatrudnienia w zakładzie pracy, w którym podjął zatrudnienie, w zakresie wszelkich uprawnień związanych z zatrudnieniem w tym zakładzie

oraz w zakresie szczególnych uprawnień uzależnionych od wykonywania pracy na określonym stanowisku lub w określonym zawodzie.

Okres ten nie daje jednak 15 lat zatrudnienia w warunkach szczególnych, gdyż łącznie z okresem uznanym przez ZUS daje ubezpieczonemu 13 lat, 9 miesięcy i 8 dni, toteż Sąd Okręgowy odwołanie oddalił, z mocy art.477¹⁴ § 1 k.p.c.

Apelację od tego rozstrzygnięcia w całości wywiódł K. D.. Wyrokowi zarzucił niezaliczenie do stażu pracy w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia w Gminnej Spółdzielni (...) w W. od 3 kwietnia 1991 r. do 16 czerwca 1994 r. W tym okresie pracował zarówno jako piekarz piecowy, jak i ciastowy. Wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Płocku, względnie przyznanie mu prawa do wcześniejszej emerytury. Podniósł, że Sąd Okręgowy przy ustalaniu stażu pracy w warunkach szczególnych w wymiarze 13 lat 9 miesięcy i 8 dni nie uwzględnił okresu zasadniczej służby wojskowej.

Sąd Apelacyjny w Łodzi rozpatrując apelację K. D. wyrokiem z dnia 25 listopada 2015 r. zmienił zaskarżony wyrok oraz poprzedzającą go decyzję organu rentowego i przyznał wnioskodawcy prawo do emerytury od dnia 1 lipca 2014 r. Sąd drugiej instancji uznał, że prawidłowe jest wnioskowanie Sądu Okręgowego, iż okresu od 3 kwietnia 1991 r. do 31 stycznia 1994 r. nie można zaliczyć wnioskodawcy do stażu pracy w warunkach szczególnych, gdyż pracował wówczas jako piekarz ciastowy, co wynika z dokumentacji. Natomiast ustalenia Sądu odnośnie okresu pracy od 1 lutego 1994 r. do końca zatrudnienia w Gminnej Spółdzielni (...) w W. nie mają dostatecznego oparcia w materiale dowodowym, gdyż zarówno z dokumentów osobowych, jak i zeznań świadków wynika, że wnioskodawca pracował wówczas na stanowisku piekarza piecowego. Zakład Ubezpieczeń Społecznych uwzględnił wnioskodawcy 10 lat 10 miesięcy i 16 dni stażu pracy w warunkach szczególnych. Gdy się do tego doliczy powyższy okres pracy w charakterze piekarza piecowego, okres zatrudnienia w prywatnych piekarniach uznany przez Sąd Okręgowy oraz okres zasadniczej służby wojskowej, co daje łącznie 4 lata 5 miesięcy i 4 dni, to K. D. posiada 15 lat 3 miesiące i 20 dni stażu pracy w warunkach szczególnych. Z tych względów Sąd Apelacyjny orzekł reformatoryjnie.

W skardze kasacyjnej Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. podniósł zarzut naruszenia art. 184 w związku z art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z FUS oraz § 4 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze przez błędne ich zastosowanie polegające na przyjęciu, że przy udowodnieniu 13 lat 3 miesięcy i 12 dni pracy w szczególnych warunkach zostały spełnione wszystkie przesłanki do przyznania prawa do emerytury wynikające z powyższych przepisów.

Sąd Najwyższy wyrokiem z dnia 7 czerwca 2014 r. uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał Sądowi Apelacyjnemu w Łodzi do ponownego rozpoznania i orzeczenia o kosztach postępowania kasacyjnego. Sąd Najwyższy uznał skargę kasacyjną za uzasadnioną, podkreślając że przy zaliczeniu wnioskodawcy okresów zatrudnienia w szczególnych warunkach uwzględnionych przez organ rentowy oraz okresów zatrudnienia uznanych przez Sąd drugiej instancji ubezpieczony nie legitymuje się 15. letnim okresem pracy w szczególnych warunkach, gdyż okres służby wojskowej został wnioskodawcy uwzględniony w spornej decyzji, jako przypadający w czasie zatrudnienia w (...) Spółnia w M..

Ponownie rozpoznając sprawę Sąd Apelacyjny w Łodzi zważył, co następuje:

Apelacja ubezpieczonego podlega oddaleniu.

Jak wskazał Sąd Okręgowy, zgodnie z art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2017 r., poz. 1383) ubezpieczeni urodzeni po dniu 31 grudnia 1948 r. uzyskują prawo do emerytury po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32 ustawy, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym oraz mają niezbędny okres składkowy i nieskładkowy o którym mowa w art. 27 ustawy (tj. 25 lat dla mężczyzn). Co do wymogu odpowiednio długiego okresu pracy w warunkach szczególnych, to § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8,

poz. 43 ze zm.) stanowi, że winien on wynosić co najmniej 15 lat, a sama praca musi być wymieniona w wykazie A, stanowiącym załącznik do przedmiotowego rozporządzenia, prócz tego ma być wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy (§ 2 ust. 1). Praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach, pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia: 14 września 2007 r., III UK 27/07, OSNP 2008 nr 21-22, poz. 325; 19 września 2007 r., III UK 38/07, OSNP 2008 nr 21-22, poz. 329; 6 grudnia 2007 r., III UK 66/07, LEX nr 483283; 22 stycznia 2008 r., I UK 210/07, OSNP 2009 nr 5-6, poz. 75, 24 marca 2009 r., I PK 194/08, LEX nr 528152).

Słusznie Sąd pierwszej instancji skonstatował, że wnioskodawca już w postępowaniu przed organem rentowym wykazał spełnienie wszystkich przesłanek uprawniających do emerytury w obniżonym wieku, za wyjątkiem wymogu 15. lat stażu pracy w warunkach szczególnych i wokół tej przesłanki zogniskował się spór w postępowaniu odwoławczym.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. zaliczył ubezpieczonemu do stażu pracy w warunkach szczególnych następujące okresy zatrudnienia:

- od 1 sierpnia 1973 r. do 4 października 1975 r. - (...) Spójnia w M., w tym okres służby wojskowej;
- od 2 listopada 1975 r. do 30 czerwca 1978 r. - (...) Spójnia w M.;
- od 16 stycznia 1984 r. do 31 grudnia 1989 r. - (...).

Łącznie wynosi to 10 lat 9 miesięcy i 19 dni.

Sąd Okręgowy ustalił, że w okresie od 2 listopada 1995 r. do 2 października 1996 r. K. D. pracował w Piekarni (...)A. D. jako piekarz piecowy i nie ma podstaw do kwestionowania tych ustaleń. Stanowi to okres 11 miesięcy, który łącznie z okresem uznanym przez ZUS daje 11 lat 8 miesięcy i 19 dni.

W czasie od 3 kwietnia 1991 r. do 16 czerwca 1994 r. wnioskodawca był zatrudniony w Gminnej Spółdzielni (...) w W., początkowo jako piekarz ciastowy, a następnie jako piekarz piecowy. Apelujący wniósł o ustalenie, że w całym okresie tego zatrudnienia pracował w warunkach szczególnych, do czego nie ma dowodowych podstaw, gdyż z dokumentów pracowniczych jasno wynika, że od początku zatrudnienia do dnia 31 stycznia 1994 r. K. D. pracował w tej Spółdzielni jako piekarz ciastowy, co nie wypełnia kwalifikacji „pracy przy wypieku pieczywa”, wymienionej w wykazie A dział X poz. 11 załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. Zaliczenie okresów pracy w Gminnej Spółdzielni w W. od 1 lutego 1994 r. do 16 czerwca 1994 r. oraz od 7 września 1994 r. do 31 października 1995 r. niczego w uprawnieniach wnioskodawcy nie zmienia, gdyż jest to staż wynoszący niewiele ponad 1 rok i 6 miesięcy.

Apelacja jest bezzasadna także w części, w której skarżący zarzuca pominięcie w jego stażu szczególnym okresie odbywania zasadniczej służby wojskowej w latach 1973 - 1975. Bez wątpienia okres ten został już wnioskodawcy uwzględniony przez organ rentowy do okresu pracy w warunkach szczególnych, jako przypadający w trakcie zatrudnienia w (...) w M.. To właśnie owo „podwójne” zaliczenie służby wojskowej do spornego stażu spowodowało uwzględnienie skargi kasacyjnej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi drugiej instancji, w wyniku uwzględnienia skargi kasacyjnej przez Sąd Najwyższy, pociąga za sobą związane wykładnią dokonaną przez Sąd Najwyższy, zgodnie z regułą procesową wyrażoną w art. 398²⁰ k.p.c. Pojęcie wykładni prawa, użyte w tym przepisie, odnosi się do ustalenia znaczenia przepisów prawa materialnego lub procesowego. Dokonana wykładnia prawa implikuje kierunek ponownego rozpoznania sprawy przez Sąd drugiej instancji. W rozpatrywanym przypadku wiążący charakter zapatrywań prawnych dotyczy rozumienia przepisów prawa materialnego - art. 184 ust. 1 w związku z art. 32 ust. 1, 2 i 4 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Skoro K. D. nie posiada wymaganego stażu pracy w warunkach szczególnych w wymiarze 15 lat na dzień 1 stycznia 1999 r., to nie nabył prawa do emerytury w obniżonym wieku na podstawie wskazanych regulacji. Stwierdzając powyższe Sąd Apelacyjny bezzasadną apelację ubezpieczonego oddalił, z mocy art. 385 k.p.c.

Na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. i art. 99 k.p.c. oraz § 9 ust. 2 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (w brzmieniu pierwotnym, Dz.U. z 2015 r. poz. 1804) Sąd drugiej instancji zasądził od K. D. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych kwotę 240 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, obejmujących koszty zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.